

Arrest

**nr. 208 802 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaten P. VANCRAEYNEST en M. KIWAKANA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters M.P. en B.A. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2018 waarbij het verzoek tot internationale

bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoeksters afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeksters om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoeksters geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoeksters hun verklaringen blijkt echter dat zij in Albanië nooit klacht hebben neergelegd tegen E. of contact hebben opgenomen met een hulporganisatie. Indien verzoeksters de bedreigingen niet aangeven, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Angst om klacht in te dienen, biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet zouden treffen. De verwijzing van verzoeksters naar informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij huiselijk geweld, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeksters aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreken zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om

onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeksters trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeksters zeggen te vrezen. Uit niets blijkt en verzoeksters tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoekster M.P. voorhoudt in geval van terugkeer en onthulling van haar seksuele geaardheid, het slachtoffer van discriminatie in de maatschappij zal zijn en hiertoe verwijst naar allerhande rapporten aangaande de situatie voor homoseksuelen in Albanië, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten algemeen van aard an sich geen afdoende indicatie vormt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Zulk een risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De commissaris-generaal betwist overigens niet dat de Albanese maatschappij nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI, doch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-personen in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. In het geval de familie van verzoeksters, waaronder hun broer/zoon, de seksuele geaardheid van verzoekster M.P. zouden vernemen en zij omwille hiervan problemen zou ondervinden, wat overigens loutere veronderstellingen zijn, dan nog blijkt uit niets dat zij, rekening houdend met voorgaande informatie aangaande de politionele en gerechtelijke autoriteiten in Albanië, geen beschermingsmogelijkheden heeft in Albanië. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI.

Verzoeksters wijzen nog op de neurologische en psychiatrische problemen van verzoekster M.P. en houden voor dat, gelet op de patriarchale samenleving in Albanië, M.P. de steun nodig heeft van een mannelijk figuur, met name haar broer. De Raad merkt evenwel op dat het niet gezegd is dat verzoekster M.P., zo haar broer te weten zou komen dat zij lesbisch is, niet meer zou kunnen rekenen op de steun van haar broer. Hoe dan ook, verzoekster M.P. kan duidelijk rekenen op de hulp van haar moeder, verzoekster B.A., daar haar moeder, die op de hoogte is van de seksuele geaardheid van haar dochter, haar blijft steunen. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat verzoekster M.P., desnoods met de steun van haar moeder, in geval van moeilijkheden ten gevolge van haar geaardheid geen beroep kan doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten.

De Raad onderstreept nog dat de door verzoeksters aangehaalde rechtspraak, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

4. Bijgevolg lijken verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2018, voeren verzoekende partijen aan dat eerste verzoekster het slachtoffer is geworden van ernstig intrafamiliaal geweld, zij lesbisch is, haar psychologische toestand zeer fragiel is en zij slachtoffer is geworden van meerdere verkrachtingen door haar echtgenoot. Verzoekende partijen wijzen erop dat in wezen al deze elementen niet worden betwist. Zij wijzen erop dat al deze elementen op zich gezien reeds zeer ernstig zijn, doch gecombineerd, gekwalificeerd moeten worden als een gegronde vrees voor vervolging waarvoor eerste verzoekende partij geen bescherming kan bekomen van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partijen vervolgen dat er geen globale en individuele analyse is gebeurd van hun dossier. Zij verklaren waarom ze gevraagd hebben dat hun beroep met gesloten deuren zou behandeld worden zonder hun broer/zoon, met name omdat de broer/zoon wel op de hoogte is van het intrafamiliaal geweld en de verkrachtingen, hij tevens slachtoffer is van de bedreigingen van de echtgenoot van eerste verzoekster, hij zijn zuster wel verdedigt, doch geenszins op de hoogte is van haar geaardheid en ook niet op de hoogte mag komen van haar geaardheid omdat hij dan eerste verzoekster zal laten vallen. Verzoekende partijen wijzen erop dat eerste verzoeksters echtgenoot op de hoogte is van haar geaardheid, haar om die reden nog meer bedreigde en zelfs onder druk zet dat hij haar geaardheid zal bekend maken. Verzoekende partijen wijzen erop dat al deze elementen niet voldoende werden onderzocht. Op de vraag waar de kinderen verblijven, lichten verzoekende partijen toe dat de kinderen bij de vader zijn, hij niet wilt dat de kinderen bij haar zijn, en hij evenmin akkoord gaat met een scheiding. Verzoekende partijen lichten tevens toe dat aan een advocaat een volmacht werd gegeven om de echtscheiding in gang te zetten nu eerste verzoekster veilig in België is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Zij gaan echter niet *in concreto* in op, minstens formuleren zij geen concrete en daadwerkelijke opmerkingen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 13 juni 2018 opgenomen grond.

Zo slagen verzoekende partijen, met de loutere herhaling van de problematiek van intrafamiliaal geweld, met name de problemen van huiselijk geweld waarmee eerste verzoekende partij M.P. te kampen had in Albanië vanwege haar gewelddadige echtgenoot E.P., die ook tweede verzoekende partij B.A., moeder van eerste verzoekende partij en hun broer/zoon, (met de dood) bedreigde en haar het leven zuur maakte, en hun algemene opmerking dat dit als een gegronde vrees voor vervolging moet worden gekwalificeerd en zij hiervoor geen bescherming kunnen bekomen van de Albanese autoriteiten, er geenszins in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot de problemen

met de agressieve echtgenoot van eerste verzoekende partij, E.P., aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Ze ontkrachten, noch weerleggen de grond in de beschikking waar in dit verband wordt vastgesteld:

“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoeksters hun verklaringen blijkt echter dat zij in Albanië nooit klacht hebben neergelegd tegen E. of contact hebben opgenomen met een hulporganisatie. Indien verzoeksters de bedreigingen niet aangeven, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Angst om klacht in te dienen, biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet zouden treffen. De verwijzing van verzoeksters naar informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij huiselijk geweld, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeksters aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreken zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeksters trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeksters zeggen te vrezen. Uit niets blijkt en verzoeksters tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Evenmin brengen verzoekende partijen, die de geaardheid van eerste verzoekende partij benadrukken alsook op haar fragiele psychische toestand wijzen, concrete en valabele argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 juni 2018 waar wordt vastgesteld:

“Waar verzoekster M.P. voorhoudt in geval van terugkeer en onthulling van haar seksuele geaardheid, het slachtoffer van discriminatie in de maatschappij zal zijn en hiertoe verwijst naar allerhande rapporten aangaande de situatie voor homoseksuelen in Albanië, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten algemeen van aard an sich geen afdoende indicatie vormt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade. Zulk een risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De commissaris-generaal betwist overigens niet dat de Albanese maatschappij nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI, doch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-personen in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. In het geval de familie van verzoeksters, waaronder hun broer/zoon, de seksuele geaardheid van verzoekster M.P. zouden vernemen en zij omwille hiervan problemen zou ondervinden, wat overigens loutere veronderstellingen zijn, dan nog blijkt uit niets dat zij, rekening houdend met voorgaande informatie aangaande de politionele en gerechtelijke autoriteiten in Albanië, geen beschermingsmogelijkheden heeft in Albanië. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI.

Verzoeksters wijzen nog op de neurologische en psychiatrische problemen van verzoekster M.P. en houden voor dat, gelet op de patriarchale samenleving in Albanië, M.P. de steun nodig heeft van een mannelijk figuur, met name haar broer. De Raad merkt evenwel op dat het niet gezegd is dat verzoekster M.P., zo haar broer te weten zou komen dat zij lesbisch is, niet meer zou kunnen rekenen op de steun van haar broer. Hoe dan ook, verzoekster M.P. kan duidelijk rekenen op de hulp van haar moeder, verzoekster B.A., daar haar moeder, die op de hoogte is van de seksuele geaardheid van haar dochter, haar blijft steunen. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat uit de informatie vevat in het

administratief dossier blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat verzoekster M.P., desnoods met de steun van haar moeder, in geval van moeilijkheden ten gevolge van haar geaardheid geen beroep kan doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten.”

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene kritiek dat er geen globale en individuele analyse is gebeurd van hun dossier en de elementen niet voldoende werden onderzocht. Voorts geven verzoekende partijen een korte toelichting waarom zij om een behandeling van hun zaak achter gesloten deuren in afwezigheid van hun broer/zoon verzochten. Verzoekende partijen delen nog mee dat eerste verzoekende partij haar kinderen bij hun vader verblijven die niet wilt dat ze bij hun moeder zijn en evenmin akkoord gaat met een scheiding, niettegenstaande zij ook herhalen dat aan hun advocaat een volmacht werd gegeven om de echtscheidingsprocedure op te starten. Zij weerleggen noch ontkrachten de grond in de beschikking dienaangaande.

Verzoekende partijen brengen derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS